

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

Ens estimen molt,
però no ens volen
donar la llengua

Any II - Núm. 53

Barcelona, 21 de juny de 1932

Preu: 20 cèntims

L'aniversari del nostre número 2

Sembla ahir, i ves qui ho diria, ja fa un any que EL BE NEGRE va per aquestes tresqueres setmanals saltant i trescant, i pencent, com ara lo Lopez-Pico, i rient, rient, com deia el vidu inconsoable, cinquanta-dos numeros, un darrera l'altre, i el d'avui que tan cinquanta-tres, com no deixaria de dir el senyor Francesch Pujols. EL BE NEGRE, més que registrar els esdeveniments que han registrat els altres diaris, els ha predit, i en certes ocasions els ha provocat.

L'orgull professional no ens privarà, com a tants altres als quals encega, de reconèixer que moltes vegades si EL BE NEGRE s'hagués abstingut, moltes coses no haurien passat, ja que els seus autors no hi haurien pensat. Però, aleshores, ¿què hauria estat de la Història? Evidentment, és una gran veritat aquella que diu que els pobles felïços són aquells que no tenen història. Però, ¿qui s'atreveria a dir que el nostre poble era un poble felïç? Ah! (Josep A-Trabal). I aleshores, ¿haviem d'aconter-nos sense felicitat ni sense història? Les nostres forces, dèbils per portar la felicitat, eren unes forces prou fortes per escriure la història, pàgina a pàgina, paràgraf a paràgraf, ratlla a ratlla, paraula a paraula, lletra a lletra i música a música. Si quan la gent no estava per històries la d'Espanya l'escrivia Primo de Rivera, ara que la gent hi està i que don Primo no hi és, se n'hauria d'estar? No! És per això que ja fa un any que EL BE NEGRE porta sobre les seves espatlles la feixuga càrrega de la història pàtria i potestad i muy señora mía i de vostès. En un any de vida, EL BE NEGRE ha predit més notícies, ha donat més avisos, ha resolt més problemes, ha plantejat més qüestions, ha denunciat més abusos i ha publicat més anuncis que qualsevol òrgan d'opinió o de raons, i és per això que els nostres lectors cada vegada són més i es fan més grans.

Nosaltres volíem donar, amb motiu de l'aniversari d'EL BE NEGRE, una notícia sensacional; però l'aniversari ens vingué al damunt sense adonar-nos-en. Aquest any ens ha passat tan volant en mig de les constants ovacions i els continus exhauriments de les edicions, que hem arribat a tenir un any, i ens semblava que era el primer dia, o el segon, o el tercer que sortíem. I així resultà que el número aniversari era el número passat, i aquest és l'aniversari del número 2.

Els nostres lectors voldrien conèixer segurament una mica de la història d'EL BE NEGRE. La història d'EL BE, per bé que negra, és immaculada, perquè usa una acreditada tintura que quan anunci en el nostre òrgan oficial revelarem als nostres lectors. Per les pàgines d'EL BE NEGRE han passat les persones més il·lustrades pels millors dibuixants de la nostra terra, o ho han esdevingut en passar-hi. Nosaltres hem revelat els Pociello Forradellas i els Xiraus Palaus i els Pichs i Pons i els Màrius Aguilars, i els Casimirs Giralts, i els Lluïsos Companys, i els Aiguaders i Mirons, i els Boscos i Labrussos, i els Iglesias i Ambrosios, i les Aurees de Sarrans, i els Utrillos Juniors, i els Lluïsos Capdeviles i tants i tants que no serien res si no hagués estat EL BE NEGRE que els ha posat als primers llocs de la República, fent-ne uns Joseps A. (Ah!) Trabals, i uns Jaumes Vachiers, i uns Rocs Boronats, i uns Ferreres i Duranz, i uns Joveris i Sarroques, i uns Cabrés i Brasons, i uns Graus Jaussans i uns Dolcets i Sucres, i uns Humberts Torres, i uns Dencassos i Galeosos, i altres coses notables que deuen el que són, no a haver estat abans uns Pociellos Forradellas, ni uns Xiraus Palaus, ni uns Pichs i Pons, ni uns Marianus Aguilars, ni uns Casimirs Giralts, ni uns Lluïsos Companys, ni uns Aiguaders i Mirons, ni uns Boscos Labrussos, ni uns Iglesias i Ambrosios, ni unes Aurees de Sarrans, ni uns Utrillos Juniors, ni uns Lluïsos Capdeviles, ni tants i tants d'altres, sinó uns *poulains* aprofitats d'EL BE NEGRE, que té bona mà per llançar el que se li presenta.

Durant la present temporada tenim un escollidíssim stock que anirem presentant als nostres lectors a mesura de les necessitats del consum, i corresponent sempre al favor del públic.

Accident desgraciat

Madrid, 19.—Ahir fou portada al Dispensari de La Cibeles pel guàrdia número 345 una senyora de certa edat en estat comatós que, pels documents que duia al moneder sembla que era Doña Conllevancia Ortega Gasset. Preguntada pel jutge de guàrdia no va poder respondre amb altres paraules que els estertors de l'agonia. El guàrdia 345, que no era jutge, manifestà que havia estat atropellada a la sortida del Congrés per uns diputats de diverses tendències posseïts però, tots, del mateix entusiasme.

La interfecta sofria ferides de tal consideració, especialment a la llengua, que no seria res d'estrany que morís abans del que els metges mateixos voldrien.

Els amics són els amics

L'ex-governador de Burgos, senyor Brauli Solsona i actual governador de Huelva, senyor Brauli Solsona, ens ha demanat, en atent B. L. M., que féssim el favor de no oblidar-lo.

Serà servit. Potser massa.

LA LLENGUA CATALANA A LES CONSTITUENTS

EL PACIENT ESTATUT — Em sembla que ja comencen a fer-ne un gra massa.

La detenció del general Barrera és suportada a Can Pich amb cristiana resignació

Quan dimecres, després de llegir EL BE NEGRE (encara que l'escrivim tenim la delicadesa de llegir-lo) vàrem voler llegir «El Día Gráfico» i vàrem veure que hi havia una notícia que no la podíem llegir, vàrem pensar, de moment, que es tractava d'algun accident d'ulleres. Consultat, però, l'oculista, aquest ens féu no-

tar, amb «El Día Gráfico» al davant, que no es tractava d'altra cosa que d'un raspall de matriu (d'«El Día Gráfico», no nostra) i ens recomanà a un ginecòleg. Nosaltres, però, com que la malaltia no era nostra, sinó del diari del senyor Pich i Pon vàrem pensar que era més correcte anar a veure el malalt, o el pare del

malalt, és a dir, l'amo del malalt, que no pas el metge. Trobarem el pis del senyor Pich i Pon trasbalsat de dalt a baix. Al rebedor, assegut en una banqueta, hi havia en Màrius Aguilars, amb els lentes plens de llàgrimes que li degotaven després per les punes dels bigotis en el paraigüer, mentres el propietari—dels bigotis, no

del pis—mossegava amb desesperació un mitjó a la crema de gruyère, i amb aquell català pronunciat tal com l'escriuen a la Segarra anava dient:

—No pot ésser, no pot ésser. Ell, un senyor, sí, senyor, un gran senyor! No pot ésser! i l'Eco d'«El Día Gráfico» responia:

—¡No puede ser! Més endins, en un quartet on hi havia un aparell telefònic, el Paquito Aguirre estava abocat a la línia.

—¡El señor Fulano?... ¡Lo desafío! ¡El señor Sotano?... ¡Lo desafío! ¡El señor Mangano?... ¡Lo desafío! etc., etc.? ¡Lo desafío!

Tots aquests senyors eren directors de diaris que havien donat una notícia. ¿Quina notícia? Entrarem al menjador. El senyor Pich i Pon estava aclaparat: el front ampli i ventilat, caigut damunt les galtes, li donava un aspecte mussollinià de gran to. Una llàgrima li corria per sota el nas.

Li presentaren «El Día Gráfico» amb gest interrogador.

—Què és la vida?—ens preguntà amb paraula velada per l'emoció. Ja ho deia ja aquell que és un frenesí. Si no frenes a temps, reps que no te n'adones.

—Però, ¿que és aquest raspall?

—Veü? No es poden despreciar els homes de cap partit; però sempre s'ha d'estar al tanto. L'actitud d'en Carrasco a les Corts, actitud valenta i decidida, em va donar la idea i jo sí que faig rascar la notícia. Però, veü? s'ha d'ésser modern; a les penes punyalades!

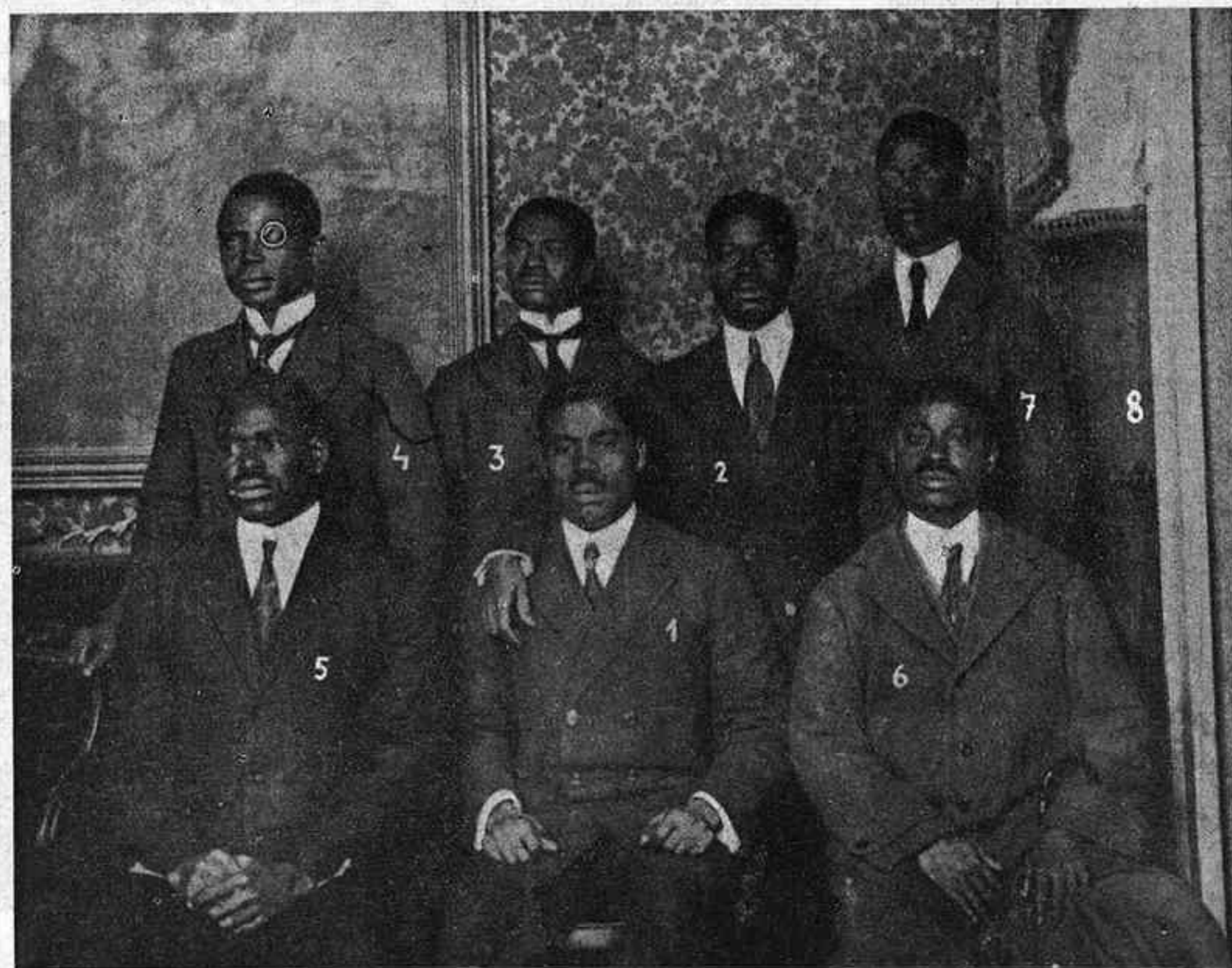
—Però, ¿quina era la notícia?

—Res, home, res; ara que ja estic serè ja li puc dir. Era la detenció d'aquell bandarra del fill d'en Barrera; però ara veig que no té cap importància perquè també han agafat el seu pare.

—Però, no eren amics?

—Amics? Tenim les relacions naturals dels que es fan favors; però fora d'això, res, jo sóc republicà, jo he estat

La redacció d'EL BE NEGRE "au grand complet"

Ja que avui festegem el nostre primer aniversari, no tenim cap inconvenient a celebrar-ho donant la cara al públic i donant, al mateix temps, aquesta esperada satisfacció als nostres lectors. Nosaltres som així, una mica morenets pel sol de la platja (esport i ciutadania) però esperem que aquest detall no defraudarà els nostres admiradors. Aquí van els noms dels

redactors d'EL BE NEGRE, tal com apareixen a la fotografia: 1. Josep Bunyol i Serriga, inspirador i fundador; 2. Antoni Esclosans, autor d'«Els Bens florals»; 3. Imprudent Bertrana, redactor de ciclisme; 4. Lluís Capdevila, cronista de societats; 5. Rosend Llistes, co-director; 6. Josep Maria Plenes, corocò-director; 7. Aurea de Sarrà, redactora de les «Lletres»; 8. senyor Fus (a darrera la porta); i s'ha acabat, amén Jesús.

(Segueix a la pàg. 2, columnat)

(Ve de la pàg. 1)
 sempre republicà. El que hi ha és que entre cavallers s'ha de saber dissimular per no ofendre. Nois! Nois! Se sentí una corredissa, naturalment pel corredor, i es presentaren tots suats i plorant els dos Aguilars i Aguirre que, com es pot veure, tenen el cap intercanviable i només es distingeixen pel lar i el rre de les cues, cosa que fa que de vegades hom els prengui l'un per l'altre si no s'hi fixa bé.

—Apa, doneu corda al sur-suan, que ja està resolt. Som republicans o no som republicans? Doncs a fer de republicans, què carall! ¿Què vol l'inquilin del diari? ¿No vol republicana? Doncs donem-li republicana! Quan vingui bé, ja li treurem.

—Però, i Don Emilio?
 —Mireu, en els diaris deuen-me l'estar a Don Emilio. Ara, si a «Luz» o en altres rotatius volen defensar-lo, vos altres mateixos.

—I el sofà? ¿No el comprmetrà?

—El sofà! Si cada cul que hi ha segut m'hagués de comprometre! És el cap el que val en aquest món! El cap!

I es ventà un cop de mà al front, gest que bo i dient «el cap!», imitaren els altres dos. I durant una estona llarga se senti el u u u u u u u... del ressó de les tres patacades. No volguérem esperar que es restablís el silenci i el u u u u u ens acompanyà escales avall fins el carrer.

I UN BE!

«La Nau» ha sollicitat la col·laboració del nen Aiguader.

L'Agustí Esclassans prepara un llibre de cuina, amb il·lustracions d'en Lluís Capdevila.

Aurea de Sarrià està treballant activament en un «Ball de Bastons selecte» amb la valerosa col·laboració de la Patum de Berga.

Don Francesc Macià ha rebut els Cent Homes d'en Fontbernat curosament embalsats amb paper japó.

El F. C. Barcelona ha quedat proclamat campió d'Espanya.

Don Francesc Cambó usa mitjons «Molfort's» per a col·lar el café.

LA BORSA LAVIDA

COTITZACIONS

Marchs	6.000.000
Barreres a la sombra	2
Estatuts	1
BE NEGRE Ltd.	365
Contra-barreres	15'00

Gran moviment en divises estrangeres. Sobretot els Marchs han donat molt joc. Sembla que prenent com a base l'entrada d'un nou capitalista al Banc de la Modelo, l'Estat portarà a bon terme una oposició de sis milions d'aquesta divisa en condicions excepcionalment bones.

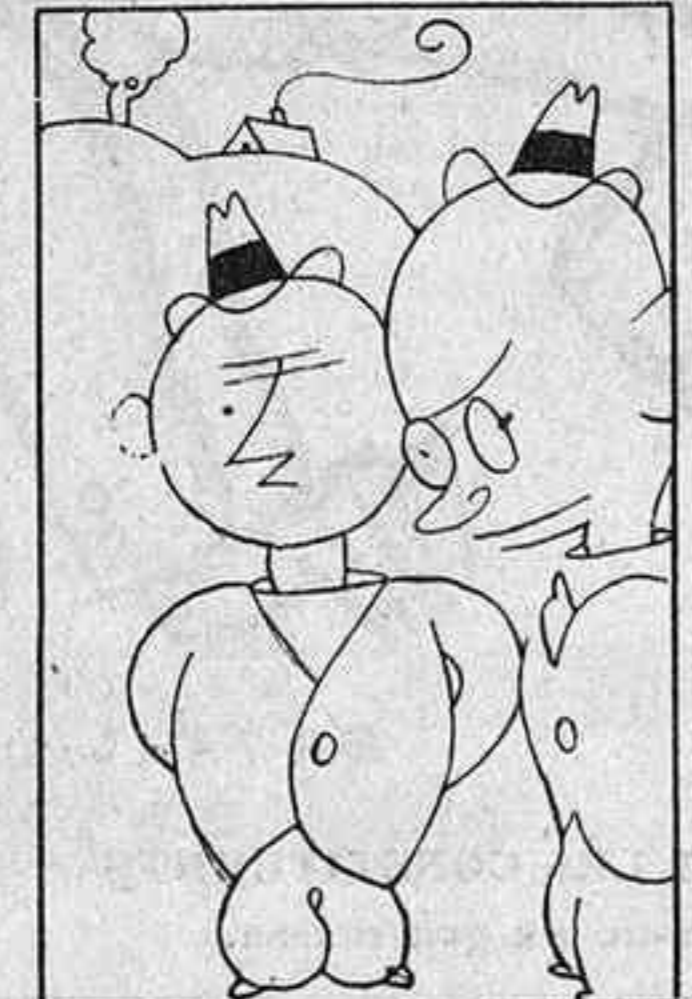
Als Estatuts ja els han arribat les vaques flaques. La feblesa que els aqueixa probablement repercutirà, originant-li grossos trasbalsaments, al Banc de la Conllevància que cada dia conleva menys.

CASA BON TEMPS
 QUINTANA, 7 BARCELONA. TELÈFON 16102

ESPECIAL PER A MENJAR OSTRES FRESQUES PEIXOS I MARISCS
 ESPECIALÍSSIMS COBERTS A 6 PTS. SALÓ PER A BANQUETS

RECORDS DE LA DARRE RA MERLINADA

Per comprar unes obretes als Salons de Barcelona i de Montjuïc l'Ajuntament votà ja fa dies 50.000 pessetes que els salons com a bons germans s'havien de partir. Però quan encara no tenen la seva part ja hi ha baralles perquè els Merlis del de Montjuïc volen treure una quantitat del de Barcelona per portar-la al seu moll i comprar els merlis que convingui i quan la cosa estigui feta el projecte és treure (si posseïssim a la rifa i treguessin tant es farien rics) 5.000 pessetes de cada Saló i amb les 10.000 el senyor Joan Merli manager dels artistes de l'organització tombolística, Joan Merli arrisca per aquests mons de Déu i de l'estranger exposant les obres comprades per l'Ajuntament als seus dissenys i exposant al mateix temps el crèdit artístic de la nostra terra, cosa que, com es pot veure, és molt apreciable perquè farà que ningú no es preocupi per venir a casa nostra a adquirir obres d'art. Sembla que el senyor Joan Merli recomanarà als visitants de l'exposició les obres que a preus módics expèn el senyor Monfalcon de la Plaça de la Cucurulla.

— I qui governa a Xile?
 — No ho sé... Fa dues hores que no he llegit els diaris.

EL SOPAR DE LA JOVENTUT

La joventut (ai! sí) de la Lliga va anar a sopar, avui fa vuit dies justos, al restaurant Miramar. Contràriament al que hom suposava, tractant-se de joventut, ningú no va fer cap rebuqueria d'aquelles que els pares corresponen amb una clatellada. Algú dels comensals, en veure que en el menú hi figurava la salsa Princesa, exclamà:
 —Ja hem rebut! Si els d'EL BE NEGRE ho saben, diran que boicotegem el règim.

A la sortida uns quants aspirants a pronois varen anar en incorporació al cabaret Hollywood, sens dubte seguint les consells que donà, fa uns quants mesos, el diari L'Opinió, quan va dir que un bon governant no ha de menysprear anar, de tant en tant, als cabarets i altres llocs d'esbarjo.

CARRASCO - PELFORT

En veure l'altre dia que el senyor Forniguera — com li diu La Nació — volia ésser més algomàver que en Pere Aldavert, ens recordava una anècdota de Joaquim Pelfort, aprenent de cabecilla carlí que hi va haver a la cardenerística ciutat de Maurea, que al cel sigui (no la ciutat, el seu ex-fill).

Estava un dia discursant en defensa dels principis de la carlinada.

—Nosaltres—deia—posem davant de tot a Crist, i després, per torna, una pàtria i un rei. I això vol dir que per a defensar la religió catòlica ens barallarem amb el fill de Déu.

GRAGEAS "FIVE" CONTRA EL MAREIG
 BARCO-TREN AUTO-AVIO
 VENDA EN FARMACIES

amb el cor a la mà.

Romanç del gran plany que feren mestre Aguilar i el ric Pich i Pon per la presó del general Barrera

Plora, plora Màrius; plora Pich i Pon, que ara don «Emiliu» és a la presó. Li deien Barrera, i ara està en barrots. En Pich se n'afecta: mulla mocadors; després crida en Màrius que li arriba al trot; li diu la notícia, l'altre cau rodó, s'estira els bigotis, s'estira els mitjons; crida i amenaça, demana la mort; però el cel és sord. Els seus planyes arriben a l'Exposició. Quin plany més feréstec; quin plany sens conhort; quin plany més planyivol; quin plany més de tot!

—Què farem, bon Màrius?
 L'altre: —Què sé yo?
 —El Rei, quan ho sàpiga!
 —Es tornarà boig.
 —I los infantitos?
 —Reina del Dolor!
 —Noi, quina República!
 —Es la Inquisición!
 —Tan senyor com era!
 —Sí que era señor!
 —Noi, no hi ha decoro!
 —Es indecorós!
 —Viva el Rei!

—Silencio!
 potsé hi ha un traïdor, que ens està espiando a vostè i a yo!
 —Cal auxiliar-lo!
 —Bé cal, però com?
 En Pich i el satèl·lit s'agiten com polls. Busquen una idea (una idea, ells dos!). A l'últim en Màrius, en mig de sanglots, tot gratant amb febre el clatell cendros, diu: —Escolteu, amo, mi amo y señor, potser que el deixéssim que se'n vagi a fons.
 —Per aquest viatge (diu en Pich fumós) per aquest viatge no ens calen sarrions; i jo vaig llogar-te

per treballador; perquè treballlessis un xiquet de tot. Recarai! rumia; no et vui tan mandrós.—

L'Aguilar s'acota i s'agafa el front; després mira enlaire, com guaitant coloms; després fa un article, però no surt bo; després en fa un altre, i li surt pitjor; després determina que li cal fé un tomb; va cap a les Rondes, la de Sant Anton. Pel camí trobava dos capellans sols, un negre, un enterro, un coix i altre coix, un geperut doble i un atracador. Qui tot això troba tindrà mala sort.

Esverat, se'n torna cap en Pich i Pon, i li diu: —Paciència; no hi veig remissió: el pobre Barrera es veurà en presó, i no sols el pare, sinó el fill Alfons. I si ens amoinéssim, potser vostè i jo, perdriem esquelles al damunt de bous.—

De color de cera es fa Pich i Pon. Diu: —Però almenys, Màrius, matem el soroll. El Dia i La Noche que facin el mort; a Luz, un dels nostres, faci el llus, si pot; i que ens protegeixi Sant Pancràs gloriós; i si don «Emiliu» surt de la presó, faig un vot des d'ara: que els bigotis, vos, dureu a l'església de Sant Pep Oriol. I no em repliquéssiu ni em feu el mussol.—

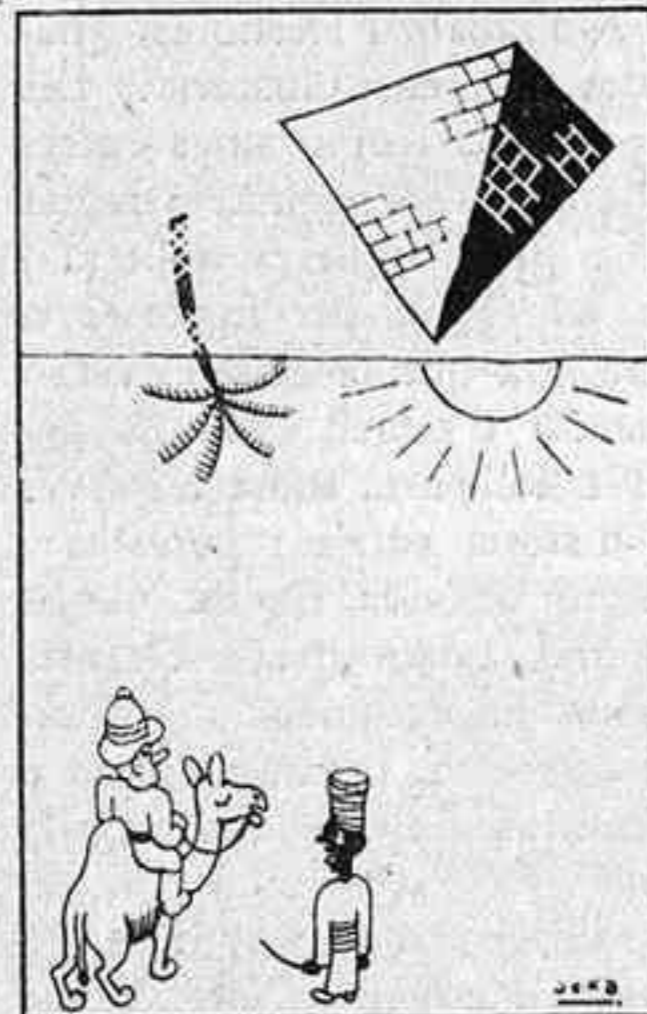
En Màrius se'l mira, i accepta l'endós.

NI AMB BISMUT!

Ricardo Baroja, el pintor que no va poder vendre ni un quadre a Catalunya, segueix amb els seus eructes literaris en el nostre fraternal col·lega El Imparcial. En la seva secció «De buena fe», del dia 18, ens fa una revelació sensacional en explicar com es fa el diari. Després d'explicar que els redactors escriuen i el director retalla, i els linotipistes linotipen, diu: «Abajo se funde la aleación de plomo y bismuto...» Sembla mentida que quan a tots els diaris l'aleació la fan amb plom, estany i antimoni i no passa res, a El Imparcial ni posant-hi bismut aconseguen estronejar-hi la diarrea.

PRETENSIONS

La setmana passada, dimarts, el doctor Dolcet explicava a una senyoreta que tingué l'encert d'acudir a acomiadar-lo al Baixador del Passeig de Gràcia: —Amb mi els d'EL BE NEGRE no s'hi posaran mai, perquè jo... (segueixen les amenaces pro conegudes de tots vostès). Pot estar tranquil el doctor Dolcet. De moment encara ens interessen més el nen Utrillo i el doctor Aiguader.

—No entenc com s'ho arreglaren per fer les piràmides al revés.
 —Que no ho veu, home de Déu, que és el dibuixant que s'ha equivocat?

CULTURA CINEMATOGRAFICA

A la inauguració del local de la «Mútua Cinematográfica Española», el Dia del Cinema varen donar un lonx. Quan els cambres del «Oro del Rhin» varen trucar a la porta, per anar a la segura varen preguntar al que va obrir:
 —Es aquí el lonx?
 —No sé si ha arribat encara aquest senyor; si s'esperen, veurà si hi és.
 Es diu si al protagonista se li ha encomanat la cosa d'en Pich.

SOROLLS CLANDESTINS

En Fina, d'El Mundo Deportivo, l'altre dia, en entrar a la impremta, restà literalment esgarriat del terrabastall i esbufecs hipotàmics que exhalaven les rotatives, precisament en un moment que no els són habituals aquestes expansions.
 —Què redimoni succeeix?
 demanà al primer maquinista que se li posà a tret de boca (això ni l'Utrillo jr.), amb la curiositat consegüent.
 —Sí, miri—féu l'interrogat—, estem tirant La Nau.
 —Ah, vaja—rematà en Fina— molt de soroll i poques «naus»!

LA CASA BASCA (RESTAURANT)

Calamars en la seva tinta Anyell rostíit, Mongetes amb orella i xorriso, Tripes a la Biscaïna, Pebrots farcits
 CUINA BASCA
 Passatge Madoz, 3 - Telèf. 12049

Casino Sant Sebastià
 Dijous revetlla de Sant Joan
 Gran Sopar i Festa Cubana
 Reservi la seva taula a la Direcció del Casino o a la Granja Royal

orelles esgarriades

Coses d'aquest món

Hem descobert un periòdic que es diu La Veu de la Segarra, que tan aviat surt a una banda com una altra—hi ha números datats a Tremp, altres a la Pobla de Segur—, que ell sol es basta i es sobra per omplir un any seguint aquesta secció.

Aquí va, com a mostra, un fragment d'un reportatge que La Veu de la Segarra publica a tota plana:

L'acaudalat banquer, l'industrial, el ciutadà en Francesc Solduga Porta, es l'alcalde de l'hermosa vila de Pobla de Segur.

Al arribar a l'esmentada població, complint amb el meu deure periodístic, vauig dirigir-me tot seguit a cà la vila, ont seguidament l'auxiliar de secretari el distingit jove en Josep Gaset Sorigud de 27 anys d'edat, (per trovar-se absent de la població el seu pare el secretari d'aquell Ajuntament en Manel Gaset Farràs, quin ve exercint aquest delicat càrrec, durant uns 40 anys aproximadament, essent fill de Claverol a 3 kilòmetres de Pobla de Segur), amb molta amabilitat correspongué a la meua visita, donant-me tota classe de facilitats per a poguer prendre nota de la transcrita vila... Al preguntar-li per a el senyor batlle, no feu més que cridar l'aguatxil per a que m'acompanyés, al ensems que jo li remerciava les més corals merces, per a les atencions qu'havia tingut vers a la meua humil persona...

Ja som a casa el ciutadà alcalde de Pobla de Segur... L'aguatxil em deixà an el enfront de la magnífica casa de Banca i Fàbrica d'Alcohols, propietat del ciutadà batlle... i sens meditar un sol instant, vaig entrar amb un elegant despatx, al ensems qu'amb el primer hom que vauig topar me, vaig preguntar-li per a el senyor en Francesc Solduga... Un hom d'uns 64 anys aproximadament, amb cara riallera em digué: an aquí el té present... Tot seguit vauig posar-li en coneixement, que la missió que m'havia portat an el seu davant, éra solssament per a obtenir d'ell un curt INTERVIU, al ensems que un reportatge de la ciutat, per a que'ls nostres volguts llegidors del valent e independent semanari LA VEU DE LA SEGARRA, poguessin fer-se càrrec de l'importantíssima vila de Pobla de Segur.

—Vostè n'és el director?...
 —Sí, distingit banquer... dic ciutadà Solduga.

Aisa, Aiguader, a veure quin dia et sortirà un Eckermann com aquest!

El Dr. Sainz

Diu, també, La Veu de la Segarra:

Nostra distingit amic en DR. SAINZ, expert i jove dentista de Barcelona, no descança un sol moment de viatjar amb son elegants auto-turisme, per a els principals pobles, viles i ciutats de la província lleidatana, cumplint la seva missió delicada de portar tot el seu apoi moral i material per aliviar... curar a tot malalt atacat de la ribosa i desesperada emfermetat de la boca.

Vagi la nostra més entusiasmada felicitació i una forta abraçada.

Per la nostra banda, no podem fer més que unir la felicitació d'EL BE NEGRE a les moltes que deu haver rebut el doctor Sainz.

Miss Tremp 1932

La Veu de la Segarra no deixa passar per alt l'esdeveniment de l'elecció de «Miss Tremp», que no és altra que la angelical donzella na Pepita Buirra, filla del molt acreditat barber el ciutadà Buirra, establert an el carrer d'en Perasall, amb domicili particular a la Plaça Capdevila; ademés el jurat seguidament va nomenar la cort d'honor, essent-ne les també bel·leges a les no

JA TRONA
 — Sant March, Santa Creu, Sant Barrera no ens deixeu!

MOLT

Hi ha qui diu que el senyor Canals té contractats més o menys en ferm, per a la pròxima temporada de català, l'Enric Borràs, en Bruguera i l'Assumpció Casals.

Hi ha qui ho diu... Però el més bonic del cas és que hi ha qui s'ho creu.

Com per exemple, nosaltres.

Després dels seus darrers èxits al Teatre Barcelona i voltants, la senyora Aurea de Sarrà pensa abandonar el món i les seves pompes i vanitats. A més a més, es proposa dedicar-se, d'aquí endavant, a activitats que no tenen res a veure amb les que ha cultivat fins ara. Per exemple: practicarà la dansa.

Mentre esperem l'Estatut, a Madrid continuen, amb l'èxit previst, la colonització teatral de Barcelona.

Al Còmic hi ha la Cèlia Gámez, disposada a fer perdre el poc cap que els queda als marits que, l'estiu, tenen la dona a fora, i, però si això no fos prou, al Tívoli hi ve una altra companyia d'aquelles que surten

menys hermoses flors dels mel·lors rosarals dels més formosos jardins de Tremp...

Més avall, el director de La Veu de la Segarra ofereix el seu homenatge particular. Diu així:

Oh! mirall temptador que prens la fesonomia de Mis-Tremp-1932, transformar-te voldria amb jo per a poguer ésser a ton lloc, qu'aisis al venir a mirar-se Mis-Tremp, podria perfilar la de pensament per a l'fons de la meua ànima i guardar son il·lusió i més preuat recort... Mes ai! que melangiosa es la vida al estar escrivint quartelles tot sol en una cambra reclosa a les hores més silencioses de la nit... hores de pensar i gloriar... Oh! quin goig m'inspireu Mis-Tremp-1932, després d'haver-se molt ben habilitat al enfront de vostre mirall.

M. Sagalés. Barcelona, 17-5-1932.

Ai Sagalés, Sagalés!... És allò... La primavera, oi?

Propaganda moderna

Els nostres lectors ja es faran càrrec que val la pena d'insistir sobre La Veu de la Segarra. Aquí va una mostreta de literatura comercial:

FORD, CRIDEM!

L'elegant i senyorial AUTO, emvejat per a tot-hom, passa silenciosament pels principals passatjos de la ciutat de Tremp.

Cumplint amb un deure de ciutadania el que sotseriu les presents ratlles, perteneixent an el cos de redacció del nostre valent e independent setmanari, no pot menys que felicitar, per mediació d'aquestes columnes, an aquest cavaller noble i honorat qu'amb els seus inmillorables serveis honora a la potentíssima casa FORD.

En dos altres llocs, aquest valent e independent setmanari, fa l'elogi desinteressat de sengles industrials, i té la barra de dir que aquests reben diàriament continues demandes de pedidós.

En una altra banda:

La ma del periodista, contacta amb la del hom fort, doblegadí del ferro, qu'amb paraules curules de delicadeça, m'ofereix la seva llar, al ensems que jo li remerciava 'ls meus petits serveis, per a que'l públic pugui véurer amb claretat la bona firma, noble i honrada d'en Cestlé Grau.

Jak. I bé: la gran sort—entre nosaltres ja ho podem dir—que La Veu de la Segarra no surt a Barcelona, que si no... bona nit BE NEGRE!

Mai badem!

En el número passat del nostre fraternal col·lega EL BE NEGRE s'assegurava amb tota formalitat que aquell exemplar número 52 sortia a Barcelona el dia 84 de juny de 1932. Assabentats que ja hi ha hagut qui s'ha arribat a creure que havia entrat en vigor la projectada reforma del calendari, hem de fer constar que es tracta d'un humil lapsus degut a la comprensible emoció que ens dominava a tos plegats amb motiu de celebrar-se el primer aniversari. No hi tornarem mai més.

retratades un número si i l'altre també a l'Estampa (Las alegres chicas del Romea... etc.). Per sort, però, en Sugranyes, mentrestant, fa de les seves a Madrid. És el que es cuida de venjar-nos.

La melodia del jazz-band, del senyor Benavente, és una mena de melodia secreta. Per tant, desagradable.

En el programa d'una funció donada al Teatre Bosch de Vilanova, hi trobem les següents notes:

«L'estory, en ésser-ne màxim, mereix la pròpia magnitud d'atenció per ésser-ne compensat. — Vilanova respondrà amb nombrosos i encoratjadors aplaudiments a n'aquest nou intent de superació artística. — Demaneu prompte vostra invitació: dscurdard-vos-en pot originar-vos penediment. — El cafeter senyor Juncosa facilita les invitacions per a la funció. — Els descansos seran de deu minuts.»

L'espectacle (Los cadetes de la reina i La Dolorosa) era organitzat pels «Amics del Teatre i de les Arts».

Quins amics tens, Teatre!

TEATRO NUEVO

(TEMPORADA D'ESTIU)

Companyia de Teatre Sonor de ALFONS ROURE

Avul dimarts, estrena en aquest teatre de l'obra tres vegades centenària

La reina ha relliscat

llibre d'Alfons Roura i música del mestre Torrens. Tots els dies l'èxit més gran de l'any

Correspondència

Noi Gran. — Ja els vàrem veure.

K. — No està gens malament.

W. — Et coneix, Tiago!

M. A. I. — Potser no és ben bé del nostre ram.

Dues noies i un noi. — Teniu tota la raó.

Burgada. — Veurem, veurem!

Lluïsa. — Primer, morts.

Saleta. — ...I Llorenç?

H. P. — Us heu confós, jo ve.

Pura. — No són coses per la nostra edat.

Gironina. — És el tercer que li agrada? Doncs ja ho sap: vagi a Tarragona.

L. L. — De cap de les maneres.

BOXA

Barcelona-Ring

NOU MON

DEMA DIMECRES

EL CAMPIO DE LLEVANT

PRIMO RUBIO

contra

MICÓ

FELIU PÉREZ-CUESTA

LLIBRE - CONTRAY

a vuit represes

LA CASA BASCA

Passatge Madoz, 3 - Telèf. 12049

ESPECIALÍSSIMS PLATS

A L'ESTIL BASC

Tots els dies GARRAFA DE DIAMANT

EL GENERAL BARRERA, EMPRESONAT

BEN PICH - No te conosco! No te conosco!

L'Estatut de Catalunya no és res més que una altra maniobra de la Lliga

Gran fou la sorpresa dels lectors de La Veu de Catalunya quan en llegir dimarts aquest regionalista diari descobriren en l'article de fons degut a la ploma del distingit pronomi En N. Teixidor i Comes (posem N. perquè ignorem el nom de pica pica, que diu La Veu) que l'Estatut de Catalunya que semblava que estaven disposats a donar-nos a Madrid no era ni més ni menys *nada menys* que els Estatuts de la Lliga Regionalista aprovats l'any 1901 pels seus socis i pel governador civil de la Província.

En efecte, ja l'article primer, que ja tenim aprovat amb aquella alegria, és exactament, exactament l'article primer dels Estatuts i tenim notícia que ni l'aprovació dels altres no és encara un fet consumat és perquè cal fer una adaptació convenient per tal que l'Estatut i els Estatuts es corresponguin d'una manera adequada i cordial. Així, la qüestió de l'idioma serà substituïda hàbilment pel dret que tindrem els catalans de demanar que amb el café ens hi sigui servit el «refresc» a la copa d'aigua senyument de preu, tal com consta en el Títol I «Derechos de los socios» dels Estatuts de la Lliga, aprovats el 1901 com tan bé diu i amb una exactitud tan meticulosa N. Teixidor Comes a La Veu.

La part de l'Ensenyament serà substituïda, segons les notícies que tenim, pels articles referents a l'ensenyament de la manilla i el tresillo per part dels socis veterans als membres de la Joventut.

El títol referent a la Hisenda es convertirà en l'apartat «D'beres de los mismos», i es referirà a les quotes i al respecte degut al senyor Abadal i Calderó.

El nom de Generalitat, per evitar suspicacões, serà substituït per Junta Directiva, però si hi ha tres vots en contra, no hi haurà cap inconvenient en canviar-lo per Comissió d'Obsequis.

Com saben els nostres lectors, el senyor Abadal i Calderó va a l'enterrament de tots els socis que fa més de cinc anys que en són, i així mateix en l'Estatut s'estipularà el dret que tindrà tot català de tenir-lo en el bateig dels seus fills i a l'enterrament propi mentre n'hi hagi (de senyor Abadal i Calderó, s'entén). Per la seva part, els castellans podran prohibir-li aquests esplaís i així quedarà ben marcat el fet diferencial.

La indiferència per les formes de govern serà un dels punts bàsics de l'Estatut, com ho és dels Estatuts. Quan sigui aprovat l'article que hi farà referència tant ens farà un

govern com l'altre i tant hi farà que rasquem com que risquem o que carraquem com que formigueregem i aquest serà el gran avantatge de l'Estatut, que d'aquesta manera es podrà considerar perfectament inamovible, permanent, personal i intransferible.

Naturalment, una maniobra tan hàbil per part de la Lliga Regionalista ha produït, com es pot pensar, la natural indignació en els centres de l'Església que capitanejats per Josep A. (Ah!) Trabal i el doctor Vivanco es disposen a passar-se en bloc al partit del senyor Cambó. Sembla que per part del senyor Abadal i Calderó s'adoptarà una franca actitud de resistència passiva.

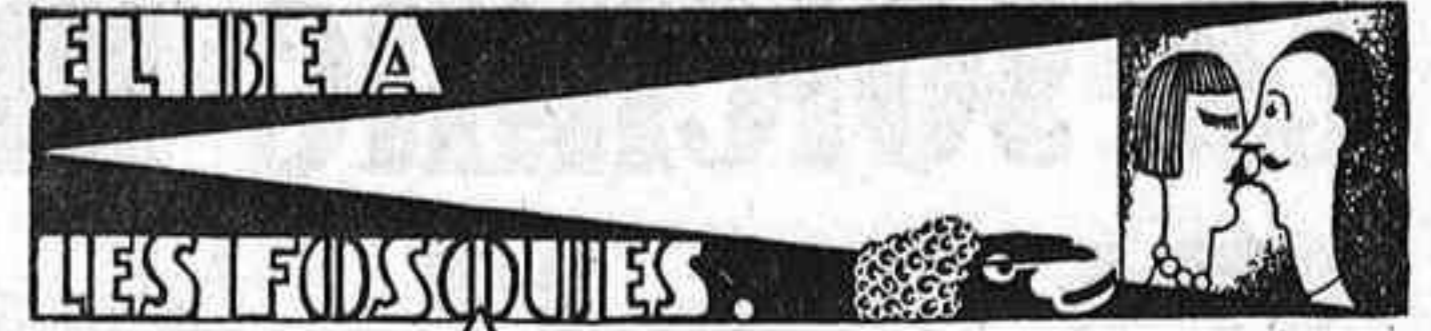
Una simpàtica iniciativa

Com hauran notat els nostres lectors barcelonins, EL BE NEGRE d'avui ha estat venut en els quioscos i altres llocs de pernició per distingides dames i cavallers de l'alta societat barcelonina. Amb aquest gest, tan simpàtic, l'aristocràcia de la sang i del diner ha volgut col·laborar al millor èxit del primer aniversari d'EL BE NEGRE.

Gràcies siguin donades als senyors Comte de Güell, marqués d'Alella (pare i fills) duc d'Egara, Apoloni d'Aroles, Comte del Montseny, Comte de Munter, Don Arcadi Balaguer (compte amb els viratges), Comte de Santa Maria de Pomés, Marqués de Camps, i a les senyores Marquesa de Castellvell, Marquesa de Castellnou, Marquesa de Castell del Remei, Marquesa de Castellenseparació, Marquesa de Castelldefocs-artificials, Marquesa de Castelltresrius i a totes les altres marqueses i duqueses i baroneses i comtesses i coristes d'ambdós sexes, que, aguantant impertèrritament la pluja i les altres inclemències del règim, estigueren tot el sant i laic dia venent EL BE NEGRE, d'ali que dali, als agradablement sorpresos lectors.

Val a dir que aquest vaïtot de filantropia i d'amor al pròxim fou motivat, també, per l'alta obra benèfica que representa la venda d'EL BE D'avui. A vostres, que són els que han pagat, ja els ho podem dir: la meitat de la recaptació d'aquest número serà destinada a pagar la fiança de sis milions de pessetes que demanen al nostre il·lustre amic senyor Joan March.

Amb el que ens sobri, ens comprarem un camell que digui papà i mamà.

Si us agrada de saber com es troba l'or i com es fa quan us voleu desfer d'un indi o d'un blanc, aneu al Capitol a veure un film que es titula «El valle de la sorpresa». El més sorprenent d'aquest film és que no hi ha cap sorpresa perquè, com en tots, el galan, que és George O'Brien, es casa amb la ingènua que ara no ens recordem de com es deia, encara que sí que ens va agradar molt. Ah, si a més a més us agraden els paisatges de muntanya i esteu cansats per anar-hi personalment, aneu a veure aquest film perquè els paisatges de muntanya us hi vénen a veure a vosaltres.

Al Capitol fan també un altre film que ens demostra que quan una persona està avesada a fer de mala persona no li costa res de tornar-se bona persona sempre que es posi a fer de detectiu. Warner Oland, que sempre era aquell xinès mala ànima traficant amb noies maques i altres coses i que al final li donaven el que es mereixia, en «El triunfo del Chan» es torna una mena de Romal i aconsegueix descobrir l'assassí d'una senyora que quan comença el film ja és enterrada de temps i per això no és possible de dir qui tenia raó, si l'assassí o el detectiu. Si prenen la precaució d'entrar al cinema cap al final del film, després quan es torni a començar ja sabreu de què va i trobareu que la cosa no té gaire solta. És per això que recomanem al lector que si el film està començat surti a fumar uns cigarretes perquè si no hi perdreu els diners que d'altra manera hi guanyaria.

Dissabte es va celebrar el famós «Dia del Cinema», o sigui el «Dia del Llogater i les Cases Americanes» amb aquell esplendor que a casa nostra saben fer les coses els cinematografistes.

Al matí, el comandant Palanca dirigí un film sonor al Passeig de Gràcia i a la vista del públic. A la tarda el públic va poder veure per dues pessetes una colla de films, que per dos rals estava tip de veure, però era al Tívoli. A la nit, per dues pessetes va poder veure uns altres films que ja havia vist per dos rals, però donava la casualitat que també era al Tívoli. A la tarda o la U. S. de Sans el públic va poder desfer un àrbitre de futbol al final d'un partit entre els equips sonors de la Universal i de la M. G. M.

I a la nit al Gran Casino de Sant Sebastià els cinematografistes llogaters es varen poder sotmetre al Pacte de la Fam de Sant Sebastià en un banquet fantasma al final del qual foren servits uns discursos el més important dels quals fou pronunciat mig en català i mig en català-castellà per don Jesús (gràcies) Piniella que demostrà com tres i dos fan vuit que si els cinematografistes no podien menjar no era pas perquè se'ls hagués ocorregut d'anar a fer-ho a Sant Sebastià, sinó perquè aquest bandarra de Govern que governa aquesta República tan bona (i ell ho podia dir: primer perquè ell no és llerrouxista i segon perquè ell és republicà de tota la vida des de que va deixar la direcció de La Dimastia) és un govern que mata a impostos la indústria cinematogràfica nacional que tan bé administren cases estrangeres.

Ah! I a la tarda es va inaugurar el local de la Mútua de Defensa Cinematogràfica amb una exhibició de castellà primoriverenc *casas mujeres que con su gracia salpican de belleza...* a càrrec del conegut

orador Paramount senyor Vidal Gomis.

A propòsit de banquets, fa unes setmanes que se'n celebrà un al Ritz que donava la casa Western Electric amb motiu d'haver instal·lat l'aparell número 100 (no es tractava, contra el que algun lector maliciós podria suposar, d'un W. C. sinó d'un equip sonor).

El director d'una popular revista (no massa popular, però, pel que es veu) va anar a la casa amfitriona a proposar un negociet: ell no assistiria al banquet, però a canvi de 40 pessetes, i això que el cobert en valia més, es comprometia a publicar-li un anunci.

Ignorem el que passaria, però el cas és que el periodista no assistí al banquet i la cosa es comentà en petit comitè. Conèixer l'anècdota i fer l'ull viu un altre periodista, fou tot. En acabar el dinar, el de l'ull viu deia als seus amics: *Pagó, no sé por qué tenía que ir X a ponerse en evidencia. Yo le he sacado una página para mi periódico. I, el que és més, havia dinat!*

L'important escriptor de traduccions Amichatis, que es troba a París en viatge d'estudi, aprofita els seus nombrosos lleures per col·laborar a la premsa peninsular. Sorprès pels seus mal vistos que li pagava una revista cinematogràfica, 125 pesetes al mes i al comptat bitllo, bitllo, i ple de modestia, va creure que per a ell era massa i va decidir que els seus articles, abans d'ésser publicats per la revista que pagava, haviem d'ésser-ho per unes quantes altres de desintressades. El director de la revista pagana, home, com es pot veure, violent i indelicat, suprimí el gran Amichatis de la nòmina i ara una de les revistes perjudicades ha anat una de marramaus que fan por en defensa de la llibertat dels periodistes que es vuen obligats a vendre's per la miserable calderilla de 125 pessetes. Ell potser preferiria la calderilla de l'Ortega i Gasset.

I després negarem la raó a Don Jesús (gràcies) Piniella, quan diu que la nostra indústria cinematogràfica està a la misèria.

I el pitjor és que si la revista que ha rebut és la pagana, el director de la que pega és més que laic, més que menja capellans, perquè es diu Mateu Santos.

TOTS ELS DIES EN EL Fémina El cèlebre drama d'EDMOND ROSTAND L'AIGLON per JEANNE BOITEL, JEAN WEBER i SIMONE VAUDRY Una opereta de LEONCE PERRET ARTURO per BOURCOT, LILY ZEVACO i ROBERT DATHEZ Són dues produccions Osso, de París, distribuïdes per Atlantic Films

PUBLI CINEMA Passatge de Gràcia, 57-Telèfon 79681 SESSIÓ CONTÍNUA de 4 a 8 i de 10 a 12 Localitat única, esment i pla. NOTICIARIS I REPORTATGES FOX Documentals, etc. Demà nou i important programa Equip sonor, R. C. A. Photophone

LA NAU FA EL BOIG La Nau, que, amb una tenacitat impròpia de la seva història, feia temps que es mantenia amb el mateix tamany, patufistic i entenimentat, ha tornat a fer la boja i, per dir-ho amb una paraula, és a dir, amb quatre paraules: ha canviat de format. La seva recent conversió al catolicisme polític dona un especial interès a aquest canvi de formes de La Nau. Els seus nous propietaris s'han recordat de la famosa dita: Com més petita és la nau, més soroll mau, i han volgut rectificar, cames ajudeu-me. Perquè el seu mal no vol soroll.

El solemne enterrament de la Conlevància

La solemne inauguració de la Conllevància

EL BE NEGRE EL BIEN NEGRO

SETMANARI SATÍRIC. SEMANARIO SATÍRICO

Inaugurant el bilingüisme que la llei exigeix, i si no ho demanés la llei bastaria la simpatia que ens inspira la santa «conllevància», donem compte d'un gran míting de «conllevància» que ha tingut lloc diumenge passat al vespre, entre dues llums, al Palau de Projeccions de Montjuïc. L'assistència fou nombrosa i elegant; hi assistiren brillants representacions dels quatre sexes i mig. L'acte s'acabà a les nou i mitja. Els que tenien diners van anar a sopar, i els que no en tenien, a inscriure's als centres polítics.

EL BE NEGRE

Valent discurs d'en Macià

Catalunya no pot resignar-se a viure del bon voler de l'Estat. Els drets de Catalunya són anteriors i superiors. L'Estat només pot incorporar a les seves disposicions legals allò que ja és un fet.

I d'aquest camí no ens en podran separar de cap de les maneres. Tota la força de Catalunya està al servei dels seus ideals. Volem un Estatut i tindrem un Estatut, sigui com sigui, passi el que passi. Volem esperar i creure. Si no, que Déu es compadeixi de tots plegats!

J. A. (Ah) Trabal, també parla

Jo, el último mono, com diu la raça castellana, em sento amb forces per dir-vos que cal que estigueu promptes a tot.

Ara són paraules; però podria ésser un dia sang de les nostres venes allò que correuets sota els crits de «visca Catalunya lliure!»

I aleshores, jo vull un modest lloc dintre el combat; com més modest millor. Com menys lloc, millor també. Però vosaltres — ah vosaltres! — haureu de lluitar a veure qui és el que va davant portant una bandera. No us he de dir més; per altra banda, no en sabria.

Amadeu Hurtado atacant Miguel Maura

Caigué la Monarquia espanyola en la persona d'Alfons XIII; però, un cop fugit el monarca, les idees monàrquiques, no sabent a on anar, s'arrauliren com millor sapigueren dins de cervells de persones que tenen el cor ben republicà, però que no posseeixen la virtut — o el vici — de controlar-se el cervell.

L'il·lustre parlamentari don Miguel Maura és una brillant confirmació del que diem. El foc de la seva dèria republicana no té parí més que en la força de les seves concepcions monàrquiques. Abomina dels sobirans, però és un fanàtic de la sobirania. Segons ell, l'Estat absolut té l'altíssima missió d'ocupar el mateix lloc del monarca absolut. El dret, abans administrat en nom del rei, ara s'administra en nom de l'Estat. I tots dos usurpen l'únic sobirà, que és el poble.

Es segons aquesta teoria peregrina, que Catalunya hauria d'acceptar allò que tinguessin a bé concedir-li; la seva voluntat no compta. Igualment s'hauria expressat un rei espanyol del segle XVII... o del segle XX: un Alfons XIII.

Però és inútil: de la mateixa manera que la Història, amb ritme implacable, arrossegarà tots els reis absoluts, escombrarà els Estats absoluts que vol don Miguel Maura. L'Estatut de Catalunya, ja solament per haver Catalunya expressat espontàniament el seu voler, és un fet que s'imposarà, no importa quan; però al capdavant, volem creure — perquè confiem en la República — des d'ara mateix.

EL BIEN NEGRO

Patriótico discurso de Macià

Cataluña tiene que resignarse con lo que buenamente le dé el Estado español. Los derechos de Cataluña tienen que armonizarse con la concordia, i ni que decir tiene, con la conllevancia. Los catalanes somos dóciles y sumisos.

Estamos a las resultas de «El Debate», «El Imparcial» y demás batracios (perdón!), y de este camino nadie nos podrá separar de ninguna manera. Todas las fuerzas de Cataluña están al servicio de la patria y de Dios, patria y Rey. (Del palo que sea, el Rey.)

Esperamos y tenemos fe. Ellos mandan. Címplase la voluntad del Señor (sí, señor!).

J. A. (Ah) Trabal, también habla

Ciudadanos: Yo, «el último mono», como se dice en el habla inmortal de Cervantes, me siento con arreos para deciros que estamos dispuestos a tolerarlo todo.

Ahora son palabras; pero puede que nuestra paciencia y la santa conllevancia (sea loado siempre su santo nombre!) nos proporcione algún enchufe y cuatro perras chicas; hay que ser vivos.

Y entonces, yo quisiera chupar del bote; ni más ni menos, y más bien más que menos; pero vosotros — ah, vosotros! — habréis de luchar, porque este es el destino del hombre que no tiene destino.

EL BE NEGRE

Paraules entusiastes de Ventura Gassol

Una vegada era un rei que amb la seva grapa volgué escanyar tot un poble i llevar-li barroerament la llengua.

Vingué la República dalt del cavall gloriós de Sant Jordi, avançant per un camp d'espigues i de roselles, dels colors de les quatre barres; l'espiga d'or i la rosella de sang... i amb la República cal que siguin trencaes les nostres cadenes de segles i segles.

Germans! jo vinc del Camp de Tarragona per dir-vos que si us hi feu amb les ungles i les dents, l'Estatut és nostre, i ningú no ens l'arrencarà mai més.

Germans! visca Catalunya! Germans, me'n torno al Camp de Tarragona amb el germà Puig i Ferrer. Adéu-siau, germans!

Aquest número ha estat conllevat per la censura

EL BIEN NEGRO

Melifluas palabras de don Ventura Gassol

Una vez había un Rey, que tenía tres hijas, y las metió en tres botijas; donde las tres hablaban catalán.

Vino luego la República, cabalgando en un corcel de color verde-botella (y Asensi), y avanzando a campo traviesa entre espigas y amapolas, de los colores nacionales seda y oro, y sangre y sol, y tal y cual... y con la República no hay que

pretender el libertinaje ni hojar el sacrosanto «tanto monta, monta tanto». (Ovación, oreja y vuelta al ruedo.)

Hermanos: yo vengo del campo de Tarragona para deciros que si nos hacemos la manicura y somos buenos muchachos, la República nos dará un Estatuto que bueno, para qué!

Hermanos, viva España; me vuelvo al campo de Tarragona con el hermano Puig y Ferrer. Dios sea con vosotros, hermanos.

EL BE NEGRE

Abrandat parlament de M. Carrasco i Formiguera

Som i serem gent catalana, tant si es vol com si no es vol; perquè no hi ha terra més galana que Catalunya, sota la capa del sol, i prop de la cabellera d'en Gassol.

I bé; jo m'ofereixo a tots els catalans, per tal d'arribar en els meus discursos als extrems més extremats: no vull que ningú em passi endavant.

Jo ho vaig dir; si no ens reconeixen l'Estatut, farem la Revolució. Des d'ara jo em presto per conspirar i amagar-me pels armaris. Hi tinc una certa experiència, i puc assegurar-vos que els meus electors estaran contents de mi.

Res de cotó fluix: fermesa. Catalans, refieu-vos del meu tant RENOMENAT EXTREMISME!

Este número ha sido conllevado por la censura

EL BIEN NEGRO

Moderadas palabras de M. Carrasco y Formiguera

Somos y seremos gente catalana, si el tiempo no lo impide y con permiso de la autoridad competente, porque no hay tierra más ufana debajo de la capa española de sol y de «La Voz» y de la blonda melena de Ventura Gassol.

Y bien: yo me ofrezco a todos los catalanes para llegar con mi palabra a los extremismos más estridentes de la conllevancia; ni quiero que nadie vaya delante de mí, con flores a María (venid y vamos todos con).

Mal me está el decirlo, y aunque mis electores no vuelvan a votarme nunca, yo seguiré gritando, contra todo y contra todos:

La Virgen del Pilar dice que no quiere ser francesa, que quiere ser capitana de la tropa aragonesa.

Nada de desmembrar el algodón en rama. Catalanes, al tanto, al tanto, al TANTO MONTA MONTA TANTO.

D. Amadeo Hurtado adula a D. Miguel Maura

Cayó la Monarquía española en la persona de don Alfonso XIII; pero un golpe huida la monarquía, las ideas monárquicas, no sabiendo dónde meterse, iban, como Vicente, donde va la gente, congregándose en las preclaras mentes de las personas que, teniendo un gran corazón republicano, son más chulos que un 8 (ocho) y más simpáticos que la mamá que los trajo al mundo, al «Mundo Gráfico» y al «Nuevo Mundo».

El ilustre parlamentario don Miguel Maura es una brillante confirmación de lo que decíamos ayer. El juego de su obsesión republicana no tiene par más que en la fuerza de sus concepciones monárquicas. Abomina de los soberanos, pero es un fanático de la soberanía. Según él, el Estado absoluto tiene la elevada misión de ocupar el mismo lugar del monarca absoluto. El derecho, antes administrado en el nombre del Rey, ahora se administra en el nombre del Estado. Y todos dos alivian la penosa tarea del pueblo soberano.

Según esta bellísima teoría, Cataluña tiene que aceptar lo que tengan a bien concederle. Su voluntad no tiene por qué manifestarse. Lo mismo hubiera dicho (y con razón) Alfonso el Sabio o Maura, el padre; esas dos simpáticas figuras para un abanico.

Pero no nos metamos en dibujos; la Historia, es pasar el rato. Respetemos el absolutismo de don Miguelito Maura, porque su simpatía avasalla y Cataluña rendirá vasallaje y será contenta, contenta y resignada: es mi hombre.

La Conllevància, tal com l'entenen a Madrid